

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa N. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 czerwca 2015 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 23 maja 2014 r., XVII AmT (...), uchylającego decyzję Prezesa UKE z 31 października 2012 r., nr ORZ-WE(...), nakładającą na N. S.A. z siedzibą w W. (powód) karę pieniężną w wysokości 1.500.000 zł, za niewypełnienie obowiązku z art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne lub PT). Sąd Apelacyjny obciążył także Prezesa UKE kosztami postępowania apelacyjnego.

W zakresie istotnym dla postępowania kasacyjnego, Sąd Apelacyjny stwierdził w uzasadnieniu wyroku, że Prezes UKE w sposób oczywiście nieprawidłowy nałożył na powoda karę pieniężną w samodzielnym postępowaniu o nałożenie kary pieniężnej, mimo iż informacje o naruszeniu przez powoda obowiązku z art. 57 PT Prezes UKE powziął w wyniku przeprowadzenia postępowania kontrolnego, które nie zostało w sposób prawidłowy zakończone. Powyższe uchybienie musiało więc skutkować uchyleniem przez Sąd Okręgowy decyzji Prezesa UKE i nieuwzględnieniem wniesionej przez niego apelacji.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie: 1) czy w świetle art. 201 ust. 1 i 3 pkt 3 w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 13a i art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego Prezes UKE jest uprawniony do nałożenia na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kary pieniężnej bez konieczności wyczerpania trybu postępowania określonego w art. 201 PT w sytuacji, gdy niewypełnienie odnoszących się do niego obowiązków wynikających z art. 57 ust. 6 PT zostało stwierdzone w wyniku postępowania mediacyjnego, o którym mowa w art. 109-110 PT, a następnie potwierdzone m. in. wynikami kontroli, o której mowa w art. 199 PT; 2) czy w świetle art. 201 ust. 1 i 3 pkt 3 w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 13a i art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego Prezes UKE jest uprawniony do nałożenia na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kary pieniężnej bez konieczności wyczerpania trybu postępowania określonego w art. 201 PT w sytuacji, gdy niewypełnienie odnoszących się do niego obowiązków wynikających z art. 57 ust. 6 PT zostało stwierdzone w wyniku kontroli, o której mowa w art. 199 PT, a tego rodzaju naruszenie zostało już wcześniej stwierdzone w wyniku poprzedniej kontroli Prezesa UKE.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, gdyż sformułowane przez niego zagadnienia prawne

zostały już jednoznacznie rozstrzygnięte we wcześniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego.

Już w wyroku z 21 września 2010 r., III SK 8/10 (OSNP 2012 nr 3-4, poz. 52) Sąd Najwyższy uznał, że w sytuacji uprzedniego wszczęcia przez Prezesa UKE postępowania kontrolnego nie może on, bez wyczerpania trybu określonego w art. 201 PT nałożyć kary pieniężnej w wyniku przeprowadzenia samoistnego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 PT za naruszenie, którego dotyczyło postępowanie kontrolne. Następnie w wyroku z 6 października 2011 r., III SK 9/11 (LEX nr 1044048) Sąd Najwyższy stwierdził, że wykazanie naruszeń obowiązków ciążących na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym nie jest wystarczającą przesłanką do orzeczenia kary pieniężnej z art. 209 ust. 1 PT, gdyż konieczne jest wyczerpanie trybu procedowania określonego w art. 201 PT, to jest wyznaczenie terminu do usunięcia naruszeń oraz bezskuteczny upływ tego terminu, a następnie wydanie decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych naruszeń. Powyższa linia orzecznicza została potwierdzona w wyroku Sądu Najwyższego z 14 lutego 2012 r., III SK 24/11 (OSNP 2013 nr 1-2, poz. 25) oraz rozwinięta w wyroku Sądu Najwyższego z 12 maja 2012 r., III SK 35/11 (LEX nr 1170694), w którym to orzeczeniu przedstawiona została teza, że jeżeli Prezes UKE przeprowadził postępowanie kontrolne, które wykazało – w zakresie przedmiotu kontroli - fakt naruszenia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego przepisów Prawa telekomunikacyjnego, powinien on najpierw podjąć czynności przewidziane dla tego trybu postępowania w art. 201 PT. Bez wyczerpania trybu postępowania kontrolnego (wydanie zaleceń pokontrolnych, wyznaczenie terminu na zastosowanie się do nich, bezskuteczny upływ terminu) nie aktualizuje się kompetencja do ukarania przedsiębiorcy telekomunikacyjnego przez Prezesa UKE, skoro przepisy Prawa telekomunikacyjnego określają wprost sekwencję czynności podejmowanych przez Prezesa UKE. Podsumowaniem powyższej, jednolitej linii orzeczniczej jest wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III SK 85/13 (LEX nr 1511599), który potwierdza wszystkie ww. argumenty.

W obliczu powyższych rozważań, szczególnie zaś z uwagi na fakt, iż wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia nowej argumentacji, uzasadniającej odejście od utrwalonej linii orzeczniczej Sądu

Najwyższego w tym zakresie, Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie znajduje podstaw do merytorycznego rozpoznania przedmiotowej skargi kasacyjnej.

Skarga kasacyjna Prezesa UKE stwarza okazję do wytknięcia organowi, któremu stanowisko Sądu Najwyższego, Sądu Apelacyjnego w W. oraz Sądu Okręgowego w W. powinno być znane już od sześciu lat, niezrozumiałej (zwłaszcza w okolicznościach faktycznych leżących u podstaw nałożenia kary pieniężnej) bierności w zakresie inicjatywy legislacyjnej. Choć od wyroku z 21 września 2010 r., III SK 8/10 przepisy Prawa telekomunikacyjnego były nowelizowane wielokrotnie, Prezes UKE nie zadbał o zmianę art. 201 PT, bądź ustawową modyfikację orzeczniczo ustalonych zasad relacji między postępowaniem kontrolnym a postępowaniem w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Na problem ten zwracał uwagę Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w dokumencie „Uwagi o stwierdzonych nieprawidłowościach i lukach w prawie” (Warszawa 2015, s. 58-59). Tymczasem organ ogranicza się do podejmowania skazanych na niepowodzenie (z uwagi na brzmienie przepisów) prób podważenia we wnoszonych skargach kasacyjnych wypracowanego w orzecnictwie standardu ochrony praw przedsiębiorców.

Z wielokrotnie wyjaśnianych już w powołanych wyrokach powodów, nie jest możliwa zmiana linii orzeczniczej w drodze prounijnej wykładni art. 201 PT, a tym bardziej odstępianie od jego zastosowania na niekorzyść jednostki (w przypadku założenia, że obecnie przepis ten jest niezgodny z wymogiem skutecznego egzekwowania art. 10 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), Dz.U.UE. Polskie wydanie specjalne Rozdział 13, Tom 29, s. 337 ze zm.).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.